

Arrest

nr. 276 070 van 16 augustus 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2022 via J-BOX heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 augustus 2022 "*tot vasthouding met het oog op verwijdering*".

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op ongekende datum het Belgische grondgebied en wordt op 25 mei 2019 een eerste keer aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 12 mei 2022 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij wordt gehoord door een inspecteur van de politie, waarbij hij wordt geïnformeerd dat hij mogelijk gedwongen zal worden verwijderd. Op dezelfde dag wordt, waar op basis van de EURODAC-databank wordt vastgesteld dat verzoeker op 5 maart 2015 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland, beslist tot vasthouding in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.3. Op basis van de stukken van het administratief dossier moet worden aangenomen dat verweerder vervolgens heeft geoordeeld dat alsnog toepassing kan worden gemaakt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), en dit in de plaats van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Dit omdat verzoeker op 5 januari 2021 door zijn nationale autoriteiten een paspoort werd uitgereikt en hij in navolging hiervan wordt geacht gedurende minstens drie maanden het Schengengebied te hebben verlaten na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist vervolgens op 27 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Een door verzoeker tegen dit bevel ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen, bij arrest van 3 juni 2022 met nr. 273 675.

1.5. Tijdens zijn vasthouding dient verzoeker op 10 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Verzoeker en mevrouw L.R., van Belgische nationaliteit, leggen op 13 juni 2022 een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de administratieve diensten van de gemeente Evere.

1.7. Op 29 juni 2022 dient verzoeker bij de gemeente Evere een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Er wordt een bijlage 19ter afgegeven.

1.8. Op 18 juli 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot intrekking van de bijlage 19ter, omdat deze onterecht is afgeleverd en dit nu er nog geen sprake is van een registratie van de wettelijke samenwoning in het Rijksregister.

1.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 29 juli 2022 dat het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

1.10. Op 11 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een "beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering". Dit is de bestreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

"Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer:

naam: [R.]

voornaam: [I.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Kosovo

Werd op 27/05/2022, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°, 5°), en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied

van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Op 10/06/2022, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 29/07/2022 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwijderingsbeslissing van 27/05/2022 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door het gesloten centrum te Merksplas op 13/05/2022 en door het CGVS op 26/07/2022 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De betrokkene beweert 7-8 maanden in België te hebben verbleven. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf heeft trachten te regulariseren op de wettelijk voorgeschreven manier.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25/05/2019 dat hem betekend werd op 25/05/2019. Hij heeft geen bewijs geleverd deze beslissing tot verwijdering te hebben uitgevoerd. Het is daarom weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene werd op 13/05/2022 gehoord door het gesloten centrum te Merksplas en op 26/07/2022 door het CGVS.

Optie 3 – verklaringen werden reeds beoordeeld

Betrokkene verklaarde dat hij vreest nergens terecht te kunnen in Kosovo. Hij zou immers niet meer spreken met zijn ouders, en zijn ouders zouden hem ook niet meer willen, omdat ze de verloofde van de betrokkene niet meer willen. Bovendien vreest de betrokkene dat zijn ouders traditiegewijs zelf een verloofde voor hem zullen uitkiezen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 10/06/2022. Hij werd op 26/07/2022 gehoord door het CGVS in het bijzijn van zijn advocaat. Hij kreeg op dat moment de gelegenheid om alle aspecten met betrekking tot zijn vrees uiteen te zetten.

Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het CGVS besloot op geen enkel moment een niet-terugleidingsclausule op te nemen in haar beslissing.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Op 13/05/2022 stelde de arts van het gesloten centrum te Merksplas vast dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat voor een schending van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

[...].

2. Voorwerp van het beroep

Niettegenstaande de bestreden akte in zijn hoofding aangeeft dat het een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering betreft, blijkt deze in werkelijkheid de volgende componenten te bevatten:

- de vermelding dat het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2022 opnieuw uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet;
- een (nieuwe) beslissing tot terugleiding naar de grens van Kosovo;
- een beslissing tot vasthouding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota met opmerkingen heeft de Raad geen rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3.2. Verweerder betwist in zijn nota verder de aanvechtbaarheid van de vermelding in de bestreden akte dat het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2022 opnieuw uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Noch in zijn verzoekschrift noch ter terechtzitting brengt verzoeker een uiteenzetting naar voor die moet aantonen waarom deze vermelding als aanvechtbare rechtshandeling moeten worden beschouwd.

Om ontvankelijk te zijn, moet het beroep zijn gericht tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet (RvS 28 juni 1999, nr. 81.364; RvS 14 juli 2003, nr. 121.603).

Artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen”.

Thans staat niet ter betwisting dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2022 niet langer is opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet. Verweerder doet niet meer dan verzoeker hierop te wijzen. Deze inlichting kan niet worden beschouwd als een aanvechtbare rechtshandeling die negatieve rechtsgevolgen met zich meebrengt voor verzoeker.

Derhalve is de vordering onontvankelijk in de mate dat ze is gericht tegen de loutere mededeling dat het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2022 opnieuw uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband merkt de Raad trouwens nog op dat verzoeker tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 27 mei 2022 reeds een procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid voerde. Bij arrest van 3 juni 2022 met nr. 273 675 verwierp de Raad deze vordering. Hierbij werd, onder meer, verzoekers inhoudelijke grieven inzake het door hem ingeroepen gezinsleven niet ernstig bevonden. Verzoeker kan niet andermaal de Raad vatten voor wat betreft dit bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens van Kosovo

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op zijn verwijdering naar Kosovo en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van

de tenuitvoerlegging van de thans aangevochten beslissing tot terugleiding naar de grens te worden aangenomen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BuPo-Verdrag), van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 1/3, 40bis, § 2, eerste lid, 2°, 40ter en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Verzoeker verwijst naar artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dewelke luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggrijping, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggrijping opgeschort.”

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet lijkt precies te voorzien in een zekere mate van tijdelijke bescherming tegen een daadwerkelijke uitvoering van een verwijderingsmaatregel voor iemand in verzoekers geval.

“Het is niet betwist dat gelet op deze wetsbepaling, en dit in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag gezinshereniging van 8 februari 2018, de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op dezelfde datum was opgeschort en dit tot 23 mei 2018, datum waarop een beslissing

tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen met betrekking tot deze aanvraag. Het is pas vanaf dat moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw uitvoerbaar werd en dat verzoeker er gevolg aan moest geven. In het voormelde bevel werd een termijn van dertig dagen voorzien binnen dewelke verzoeker vrijwillig het grondgebied moest verlaten. Deze termijn liep nog op het moment dat de verwerende partij vaststelde, in de thans bestreden beslissing, dat verzoeker er geen gevolg had gegeven aan had gegeven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11, §1, 2° is derhalve aangetoond.

De argumentatie van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk. Waar deze laatste overigens stelt dat ten aanzien van verzoeker meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd moet erop worden gewezen dat hem in de bestreden beslissing enkel wordt verweten geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel dat hem werd betekend op 8 februari 2018, zodat voor de beoordeling van de wettigheid ervan geen rekening kan worden gehouden met een eventuele a posteriori-motivering.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een vande rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit artikel 52, § 1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit kan er worden afgeleid dat er een controle van de verblijfplaats plaatsvindt ten einde de betrokken derdelander in te schrijven in het vreemdelingenregister en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden nadat de vreemdeling het bewijs van zijn familieband heeft voorgelegd. Indien hij deze daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

In principe kan de ambtenaar van de burgerlijke stand melding maken van de verklaring van wettelijke samenwoning, van zodra blijkt dat de voorwaarden om een wettelijke samenwoning af te sluiten voldaan zijn.

Als de ambtenaar een ernstig vermoeden heeft dat het gaat om een schijn wettelijke samenwoning of de verzoeker/partner de verklaring van wettelijke samenwoning aflegde zonder vrije toestemming of de verzoeker/partner de toestemming gaf onder druk van geweld of bedreiging kan hij de melding van de wettelijke samenwoning in het Rijksregister maximum twee maanden uitstellen, te rekenen vanaf de datum van het ontvangstbewijs en zulks om bijkomend onderzoek te voeren en eventueel advies te vragen aan het parket.

De ABS moet verzoeker onmiddellijk op de hoogte brengen van zijn gemotiveerde beslissing tot uitstel en doet dat best met een aangetekend schrijven of door rechtstreekse overhandiging tegen ontvangstbewijs (zie: omzendbrief over strijd tegen schijnhuwelijken en schijnwettelijke samenwoningen van 6 september 2013).

Uit de gegevens van het administratief dossier en de bijgebrachte stukken blijkt immers dat in casu op 13/06/2022 een verklaring van wettelijk samenwonen afgelegd werd door verzoeker met zijn Belgische partner te weten Mevr. [R.L.] [NN: ...] geboren op [...].

De ABS heeft aldus - in tegenstelling tot wat verwerende partij aanhaalde - besloten om deze termijn met twee maanden niet uit te stellen om bijkomend onderzoek te voeren en eventueel advies te vragen aan het OM. De ABS heeft verzoeker ook niet onmiddellijk op de hoogte gebracht van zijn gemotiveerde

beslissing tot uitstel, moest dit het geval zijn.

De DVZ heeft geen beoordelingsbevoegdheid inzake de rechtsgeldigheid van een in België afgesloten wettelijke samenwoning.

Derhalve werd er op 29/06/2022 een Bijlage 19ter afgeleverd aan verzoeker in het kader van een aanvraag gezinshereniging met met zijn Belgische partner te weten Mevr. [R.L.] [NN: ...] geboren op [...]. Verzoeker werd effectief in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. De thans bestreden beslissing is onwettig aangezien op geen enkele wijze gemotiveerd wordt over het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische partner en de verklaring van wettelijke samenwoning ingevolge dewelke verzoeker in het bezit werd gesteld van een Bijlage 19ter geldig t.e.m. 28/12/2022.

Verzoeker verwijst verder expliciet naar de stukken aangaande zijn affectieve relatie (foto's, chatberichten edm.) dewelke al reeds aan zijn AD werden gevoegd en waarmede verwerende partij tevens geen rekening mee heeft gehouden.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische partner en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding heeft de bestreden beslissing dd. 11/08/2022 totaal geen rekening gehouden met het gezinsleven en de actuele geregisterde procedure tot wettelijke samenwoning.

Verwerende partij was klaarblijkelijk op de hoogte van deze elementen en heeft ze niet afdoende onderzocht en gemotiveerd.

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geïmpliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker en zijn affectieve relatie met Mevr. [R.L.] [NN: ...].

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”¹

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinsleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vevat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie. Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker een affectieve relatie heeft met Mevr. Mevr. [R.L.] [NN: ...].

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooreer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet².

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM).”

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w.: er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen³:

- de duur van het verblijf in het land waaruit zij uitgewezen wordt: verzoeker woonde sedert een geruime tijd in België samen met Mevr. [R.L.] [NN: ...] op hetzelfde adres in Everen. Op de bijgebrachte foto's zijn zij duidelijk zichtbaar in publieke ruimtes en in het appartement van Mevr. [R.L.] [NN: ...].

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : verzoeker woonde effectief samen met Mevr. [R.L.] [NN: ...].

- de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: verzoeker zijn partner woont in België; het is onverantwoord en onredelijk om verzoeker te scheiden van zijn partner wijl hij thans een verklaring van wettelijke samenwoont heeft ingesteld bij de ABS te Evere en dientengevolge in het bezit werd gesteld van een Bijlage 19ter geldig t.e.m. 28/12/2022.

Indien hij terug zou worden gedreven naar Kosovo zou er een ernstige schending van art. 8 EVRM plaatsvinden.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet⁴.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Hieruit valt af te leiden dat verzoekster onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken en het AD.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.⁵

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van Mevr. [R.L.] [NN: ...] te verwachten om naar Kosovo te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

“Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).”⁶

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. het gezinsleven van verzoeker met Mevr. [R.L.] [NN: ...]; terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezin cel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Ook werd reeds al in het verleden geoordeeld dat DVZ moet nagaan of betrokkene niet bereid is vrijwillig het bevel uit te voeren. Zoniet, kan er een probleem van motivering ontstaan (K.I. Luik, 18 januari 2000, J.L.M.B. 2000, 947, noot Mohammed Ellouze, "Le contrôle de la légalité de la détention en vue d'un éloignement du territoire"; K.I. Luik, 28 maart 2000, onuitg).

Verzoeker heeft geen gekende verblijfsprocedures gevoerd in het Rijk en heeft slechts één bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker wordt vastgehouden om reden dat er een risico op onderduiken bestaat in zijner hoofde. Uit welke precieze elementen blijkt dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat wordt niet nader onderzocht en gemotiveerd.

Tot slot wenst verzoeker op te merken dat een inreisverbod uitgevaardigd door Hongarije zonder vermelding van de duur in de bestreden beslissing, niet belet dat verzoeker alhier een aanvraag wettelijke samenwooning kan instellen en verwerende partij niet ontslaat van de verplichting om rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische partner en zijn affectieve relatie en de daar mede gepaard gaande verklaring van wettelijke samenwooning.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn partner.”

4.3.3. De Raad wijst erop dat in de eerdere beslissing van 27 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die ook reeds gepaard ging met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, reeds rekening werd gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dit in het licht van de verklaringen die verzoeker zelf aflegde voor de afgifte van dit bevel. Zo werd gemotiveerd dat, volgens verzoekers verklaringen op 12 mei 2022, hij sinds 7 of 8 maanden in België verblijft, hij geen medische problemen heeft en hij enkel een oom heeft die legaal in België verblijft. Verweerder stelde vast dat evenwel geen bijzondere band van afhankelijkheid of nauwe banden met deze oom blijken. In de gegeven omstandigheden was het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten volgens verweerder niet in strijd met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Ook stelde verweerder in dit eerdere bevel reeds een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker vast, op grond van dezelfde motieven als in de bestreden akte.

De bestreden beslissing die thans voorligt, betreft enkel een nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens, waarvan kan worden aangenomen dat deze in de plaats komt van de eerdere beslissing tot terugleiding naar de grens in het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2022. In de nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens wordt overgegaan tot een hernieuwd onderzoek met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, waarbij wordt vastgesteld dat een verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst, Kosovo, niet in strijd is met dit verdragsartikel. Verweerder wijst erop dat verzoeker op 26 juli 2022 op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen in dit verband zijn verhaal heeft kunnen doen, in het bijzijn van zijn advocaat, maar uit het onderzoek van het commissariaat-generaal is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hieruit kan volgens verweerder redelijkerwijze worden afgeleid dat verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij herhaalt verder dat verzoeker geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst en wijst erop dat de arts van het gesloten centrum op 13 mei 2022 vaststelde dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Verweerder concludeerde als volgt: *“Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat voor een schending van artikel 3 EVRM.”*

4.3.4. De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker geen enkele concrete kritiek naar voor brengt inzake dit hernieuwde onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM dat werd doorgevoerd in de nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens zoals vevat in de bestreden akte. Hij betwist deze beoordeling niet.

4.3.5. Inzake het risico op onderduiken dat – zo wordt herhaald – op dezelfde motieven steunt als in het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2022, beperkt verzoeker zich thans ook tot een loutere herneming van zijn kritiek zoals hij deze reeds verwoordde in zijn eerdere procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormeld bevel van 27 mei 2022. Deze kritiek werd door de Raad in zijn arrest van 3 juni 2022 met nr. 273 675 reeds niet ernstig bevonden. Er wordt verwezen naar de eerdere beoordeling ter zake door de Raad.

4.3.6. Inzake verzoekers uiteenzetting met betrekking tot zijn relatie met een vrouw met de Belgische nationaliteit – waarbij hij de schending aanvoert van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van artikel 23 van het BuPo-Verdrag, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op zichzelf genomen dan wel in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – wijst de Raad verder op wat volgt.

Zoals reeds werd gesteld, hield verweerder in zijn bevel om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2022 reeds rekening met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Op basis van de verklaringen die verzoeker zelf aflegde op 12 mei 2022 stelde verweerder vast dat verzoeker geen kinderen heeft, dat hij geen gewag maakt van gezondheidsproblemen en dat hij enkel aangeeft een oom te hebben in België maar geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie of nauwe banden met dit familielid blijken.

In zijn arrest van 3 juni 2022 met nr. 273 675 met betrekking tot voormeld bevel van 27 mei 2022 stelde de Raad vast dat verzoeker weliswaar voorhiel reeds lange tijd een relatie te hebben met mevrouw R. en stappen te zetten om met haar wettelijk samen te wonen in België en in dit verband foto's voorlegde van 2015 tot 2017, maar hij tijdens een eerder horen op 25 mei 2019 geen melding maakte van een

dergelijk gezinsleven en hij tijdens het horen op 12 mei 2022 verklaarde geen duurzame relatie te hebben. Hij verklaarde slechts een oom te hebben in België. De Raad stelde nog vast dat verzoeker op 13 mei 2022 alsnog aangaf een relatie te hebben en dat zijn vriendin zwanger zou zijn, maar zonder verdere verduidelijking. De Raad gaf aan dat de door verzoeker aangebrachte stukken om zijn duurzame relatie aan te tonen ook niet overtuigend zijn. In alle geval wees de Raad er daarnaast verder op dat, zelfs voor zover er wel sprake is van een liefdesrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM, het een situatie van eerste toelating betreft en de verwijderingsmaatregel niet disproportioneel ingrijpt in het gezinsleven, zodat een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven niet aan de orde is. De Raad aanvaardde het betoog van verzoeker niet dat het ingeroepen gezinsleven enkel in redelijkheid in België mogelijk zou zijn. Niets wees er volgens de Raad ook op dat verzoeker een partner heeft die zwanger is. De Raad zag geen aanwijzingen van een schending van de artikel 8 en 12 van het EHRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst in zijn middel opnieuw op een gezinsleven met mevrouw R. waarmee hij stelt te hebben samengewoond in België. Hij verwijst hiervoor naar de stukken zoals hij deze reeds aanbracht in het kader van zijn vorige procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid en herneemt in wezen zijn betoog zoals hij dit in deze procedure ook reeds naar voor bracht. Volgens hem is dit gezinsleven onterecht niet in rekening gebracht en beoordeeld in de bestreden akte.

In de voorliggende situatie kan evenwel niet blijken dat verweerder bij het nemen van de bestreden akte nog een beoordeling diende te maken met betrekking tot het door verzoeker ingeroepen gezinsleven. Enige noodzaak tot (formele) motivering in dit verband blijkt aldus evenmin. Verzoeker maakt zo reeds sinds 27 mei 2022 het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering waarbij de toetsing aan de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet reeds plaatsvond. De thans bestreden akte bevestigt slechts dat verzoeker in uitvoering van dit bevel zal worden verwijderd naar Kosovo en dat, niettegenstaande verzoekers verzoek om internationale bescherming ingediend tijdens de vasthouding, niet blijkt dat dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De Raad verwierp in zijn arrest van 3 juni 2022 met nr. 273 675 ook reeds de tegen het bevel van 27 mei 2022 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid, waarbij hij onder meer vaststelde dat niet blijkt dat verzoeker, op basis van zijn relatie met mevrouw R., een ernstige grief heeft onder de artikelen 8 en 12 van het EVRM. Verzoeker was sinds de verwijderingsbeslissing van 27 mei 2022 steeds vastgehouden en de daadwerkelijke tenuitvoerlegging ervan was enkel tijdelijk opgeschort omwille van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming. Er blijkt ook niet dat de door verzoeker ingeroepen gezinssituatie sindsdien fundamenteel is gewijzigd. Het enkele gegeven dat verzoeker tijdens zijn vasthouding verdere stappen heeft gezet om in België wettelijk samen te wonen met zijn Belgische partner maakt nog niet dat de beoordeling inzake zijn grondrechten zoals deze reeds werd doorgevoerd door de Raad niet langer kan standhouden, zodat hiernaar kan worden verwezen. Verzoeker brengt zelf ook geen concrete argumenten naar voor dat ondanks de verwijderingsbeslissing van 27 mei 2022 en het arrest van de Raad van 3 juni 2022 een nieuwe beoordeling inzake het door hem ingeroepen gezinsleven noodzakelijk was.

De Raad benadrukt ook dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in een arrest van 15 juni 2016 heeft geoordeeld dat de lidstaten « *de verwezenlijking van de met [de Terugkeerrichtlijn] nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, [niet] in gevaar [mogen] brengen* » en dat aan de verplichting die hun bij artikel 8 van die richtlijn is opgelegd om in de daarin genoemde gevallen zo spoedig mogelijk tot verwijdering over te gaan, « *niet [zou] zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een [terugkeer]procedure [...] niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg* » (HvJ, grote kamer, 15 februari 2016, C-601/15 PPU, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punten 75-76).

De enige door verzoeker inzake zijn gezinsleven nieuw ingeroepen gegevens, in vergelijking met zijn voorgaande procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, zijn de gegevens dat intussen een verklaring van wettelijke samenwoning daadwerkelijk werd afgelegd en dat verzoeker een aanvraag indiende voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en aanvankelijk in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. In dit verband gaat verzoeker evenwel voorbij aan de beslissing van verweerder van 18 juli 2022 tot intrekking van de bijlage 19ter, omdat deze onterecht werd afgeleverd en dit nu er nog geen sprake was van een registratie van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister. Verzoeker geeft weliswaar aan deze beoordeling te betwisten, maar deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van de

huidige vordering en wordt, tot aan haar eventuele vernietiging, geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*). Voorafgaand aan het nemen van de bestreden akte werd dus wel degelijk rekening gehouden met de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning en de aanvankelijk afgeleverde bijlage 19ter, maar verweerder stelde vast dat niet blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning reeds werd geregistreerd in de registers en dat bijgevolg de bijlage 19ter onterecht werd afgegeven en diende te worden ingetrokken. Gelet op de eerdere beslissing van 18 juli 2022 valt niet in te zien waarom nog enige motivering over de verklaring van wettelijke samenwoning of de bijlage 19ter was vereist. Verzoeker toont verder, door te wijzen op het enkele gegeven van de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning, nog niet aan dat de beoordeling in het kader van de artikelen 8 en 12 van het EVRM anders dient te zijn of hieraan afbreuk wordt gedaan. Van zodra verzoeker de toelating zou krijgen om wettelijk samen te wonen in België staat het hem ook vrij vanuit het land van herkomst de nodige stappen te zetten om zich in het bezit te doen stellen van de vereiste documenten om opnieuw het Belgische grondgebied te betreden en hier te verblijven. De bestreden akte vormt hiervoor geen belemmering. Verzoeker toont ook niet concreet aan dat de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning intussen wel reeds werd geregistreerd in het bevolkingsregister.

4.3.7. In de voorliggende omstandigheden zoals hierboven geschetst, kan evenmin blijken dat de bestreden akte in strijd is met de artikelen 1/3, 40bis, § 2, eerste lid, 2° en 40ter van de Vreemdelingenwet of met artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, al dan niet in samenhang met de materiële motiveringsplicht. Er blijkt immers noch dat verzoeker reeds de hoedanigheid heeft van familielid van een Belg, bij gebrek aan registratie van de wettelijke samenwoning, noch dat hij actueel een aanvraag als familielid hangende heeft.

4.3.8. Gelet op wat voorafgaat, kan prima facie een schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen niet worden vastgesteld.

4.3.9. Het enig middel is niet ernstig.

4.3.10. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS